

**GA UIT
OP DE WEGEN**

DOOR H. KRUIHOF

J. N. VOORHOEVE - DEN HAAG

OP STRATEN EN WEGEN

JAREN GELEDEN KWAM HET IN DE HARTEN van trouwe dienstknechten des Heeren op, het Evangelie niet maar te brengen in kerken en lokalen, doch er mee te gaan tot de menschen zèlf. Had de Heiland niet gezegd, dat men moest uitgaan op straten en wegen? Welnu, de Tent bleek daartoe het rechte middel.

Een groote linnen Tent werd opgezet in volkrijke buurten, en de menschen werden door biljetten en plakaten uitgenoodigd om te komen luisteren. Ook werd hier of daar op een hoek van een straat, of op een plein, een openluchtsamenkomst gehouden.

Het Evangelie, in de Tent gepredikt, moest natuurlijk eenvoudig, op pakkende wijze gebracht worden door verschillende sprekers. Kort en op den man af.

Afgewisseld door zang en muziek.

Zoo geschiedde.

Door de kracht des Geestes.

En merkwaardig waren de resultaten.

Want het werk werd biddend verricht.

Zou dan de Hoorder des gebeds, die zondaren liefheeft, die het verlorene zoekt, Zich onbetuigd laten?

Deze Tentarbeid mag wel in bijzonderen zin genoemd worden: een zaaien aan alle wateren!

GA IN MIJN WIJNGAARD!

HOE MOEILIJK WAS DE TENT-ARBEID, waarin ik met enkele anderen mij geroepen achtte, in het begin! Met vreezen en beven gingen wij op weg. Doch de goede hand des Heeren was met ons. Hij maakte ons pad voorspoedig. Het was soms zóó, alsof Hij-Zelf alles al reeds had voorbereid. Huizen en harten stonden voor ons open. Vele handen hielpen bij den zwaren arbeid.

In de Tent en op straat kwamen van den eersten dag af zóó velen luisteren naar Gods Woord, dat wij ons verbaasden en verwonderden. En wat bleken velen te zijn? Menschen, die niet meer in kerken of lokalen komen! Sommigen waren in meer dan twintig jaren in geen kerk of godsdienstige samenkomst geweest. Ons vreezen en beven bleek dus ongegrond te zijn. Wij waren beschaamd, en werden met groot vertrouwen vervuld.

Telkens begonnen wij, als de Tent was opgericht, des middags met een kindersamenkomst. En het is gebeurd, dat wij op zulk een samenkomst meer dan veertienhonderd kinderen samen hadden, allen met belangstelling luisterende naar Gods Woord.

Ze ontvangen dan allen bij het heengaan een boekje of tekstkaart, en een kleine versnapering. Daarna hebben we in de omgeving van de Tent openlucht-samenkomsten en des avonds worden de volwassenen uitgenoodigd, om

de avondsamenkomst in de Tent bij te wonen. Ook daar heeft onze God telkens gedaan boven bidden en denken. Menigmaal hadden wij vijfhonderd tot duizend menschen in de Tent, ja het is zelfs gebeurd, dat er meer dan tweeduizend kwamen luisteren op éénmaal!

Wij blijven 9 à 10 dagen aan één plaats en trekken dan weer verder. Van plaats tot plaats. Den geheelen zomer. Totdat de gure herfst ons noodzaakt, naar huis terug te keeren!

Gaan wij alléén?

Neen, dat zou niet mogelijk zijn. Zulk een werk moet niet slechts met God worden aangevat en verricht, maar velen moeten de handen ineen-slaan.

Hij, die heeft gezegd: „Ga in Mijn wijngaard!” zegt ook: „En al wat recht is, zal Ik u geven.”

En Hij heeft werkelijk alles gegeven wat recht of noodig was. Ten eerste werkte Hij in de harten van onze vrouwen en kinderen, die ons soms in weken niet zien, om alles thuis zóó te leiden, dat ons het reizen gemakkelijk viel. Verder gaf Hij ons velen, die ons met hun gebeden omringden en hielpen. Hij bewerkte vele harten, om ons door hun gaven en krachten te steunen. Neen, Hij heeft niemand noodig, en toch wil Hij allen gebruiken; en toch werkt Hij middellijk.

Hij had zonder meer de oogen van den blindgeborene kunnen openen, en toch gebruikte Hij het slijk der aarde. Zóó bewerkte Hij ook veler harten, die ons een weinig van hun goud en zilver — het aardische slijk! „Goud en zilver is als slijk” — afstonden, hetgeen ons in staat stelde, een Tent met toebehooren aan te schaffen, en telkens de dure reizen te bekostigen.

Vele trouwe dienaren des Heeren, waaronder verscheidene orthodoxe predikanten, stonden aan alle plaatsen ons ter zijde, ja zelfs geliefde geneesheeren verkondigden met ons, in de Tent en daarbuiten, de blijde boodschap van Gods genade, en gingen met ons uit op straten en wegen.

Ook de Overheid was ons goedgunstig. Burgemeesters spraken in de Tent over het heil des Heeren; zelfs een Staatsraad, Oud-Minister, liet zich niet onbetuigd, dezen arbeid te steunen. Hoe groot en goed is toch onze God! Hij riep tot dezen arbeid. Hij gaf alles wat noodig was. Hij zàl ook verder in alles voorzien.

Doch wij willen niet verder uitweiden.

Het doel van dit boekje is een ander. Wij willen enkele gevallen, ontmoetingen en gesprekken mededeelen uit de vele, die wij hadden, in en buiten de Tent; en wel in de hoop, dat de lezing ervan velen moge dienen tot hun tijdelijk en eeuwig heil.

JEZUS LEEFT

„**W**AAROM WORDT ER TOCH ELKEN avond in de Tent over Jezus gesproken? Ik zou ook wel eens wat willen hooren over Mohammed, Confucius of Boeddha. Want dat waren toch ook groote mannen, en in hun godsdienst is toch ook wel iets schoons. Ik verzeker u, mijnheer, dat u veel meer menschen zou trekken, als u ook over die groote mannen zou spreken in de Tent, en niet altijd over Jezus alleen.”

„Kom u vanavond maar weer. Misschien hoort u dan wel iets over een hunner; maar breng vooral nog anderen mee.”

Een der sprekers van dien avond vertelde in zijn Evangelieprediking het volgende:

„Ik colporteerde, en kwam o.a. bij een dame, die mij binnen noodigde. Zij gaf mij een plaatsje bij den warmen haard, en vertrok even om een kop koffie voor mij te halen. Onderwijl zag ik rond en ontdekte vlak bij mij op den schoorsteenmantel een Boeddhabeeldje. De Christelijke dame scheen dus belang te stellen in Boeddha. Zij stelde echter blijkbaar eveneens belang in Christus, want zij kocht eenige Christelijke lectuur van mij. Na een wijle vroeg ik: „Weet u het verschil tusschen Boeddha en Jezus, mevrouw?” Zij antwoordde:

„Ja, mijnheer, er zal wel eenig verschil zijn tusschen deze twee groote mannen; maar zegt ù maar liever, wat het onderscheid is.” Ik hernam: „Wel mevrouw, dat is zeer eenvoudig: Boeddha is dood, maar Jezus leeft. Ook Mohammed, Confucius en anderen zijn allen gestorven, en kunnen ons dus niet helpen. Christus daarentegen is gestorven en opgestaan en leeft tot in alle eeuwigheid. Hij is „allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden.” (Hebr. 5 : 9.) „Want de behoudenis is *in geen anderen*; want er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welchen wij moeten behouden worden.” (Hand. 4 : 12.) Hij stierf voor zondaren om hen te kunnen redden; en voor hen, die gered zijn, leeft Hij bij den Vader, om voor hen te bidden. De dichter zegt zoo terecht: „Nooit wordt Hij het bidden moede voor Zijn duurgekochte schaar.”

DE HOOGEPRIESTER

„**Z**OO LANG DE TENT HIER IS, EN WIJ elken dag van Jezus hooren, zoolang wij zoovelen om ons heen zien, die zich evenals wij tot God bekeerd hebben en in den Heiland hebben geloofd, is het schijnbaar gemakkelijk, den Heere Jezus te volgen en ons te verblijden. Maar wat zal het zijn, als de Tent weer weg is? Wij hebben hier zoo'n steun aan elkander. Maar vanmorgen lazen wij: „Wie volharden zal tot het einde, die zal behouden worden.” En daaraan denkende, kan ik soms zoo bevreesd worden!”

„'t Is gelukkig, als wij ons bewust zijn, dat wij zwak zijn, want Gods kracht wordt alleen in onze zwakheid volbracht. Wij moeten leeren, dat Christus alles voor ons is. Hij is niet alleen onze Heiland, die ons verlost heeft van de macht van den vijand, maar Hij is ook onze Hoogepriester, die ons draagt op Zijn schouders en op Zijn borst. God wil, dat wij niet alleen Christus' verlossingswerk zullen kennen, maar ook zullen verstaan, wie Hij Zelf voor ons is. „Zonder Mij kunt gij niets doen.” (Joh. 15 : 5.) zegt de Heere Jezus, „maar indien gij in Mij blijft, en Mijne woorden in u blijven, *al wat gij wilt, zult gij bidden, en het zal u geschieden.*” (Joh. 15 : 7.) In Hem blijven, Zijn woorden in ons blijven, Hem bidden! Dät is het geheim van onze kracht. Petrus zegt, dat wij zeer begeerig moeten zijn naar het Woord, als *pasgeboren kinderkens.* (1 Petr. 2 : 2.) Welk een

liefelijk beeld! Zóó beschouwt God ons dus, en zóó wil Hij, dat wij ook ons-zelf zullen beschouwen. Wat kunnen wij van pasgeboren kinderkens verwachten? Ze kunnen alleen hun verlangen te kennen geven, als hongeren plaagt. Eén verlangen, één begeerte moet ons bezielen: het ontvangen van de onvervalschte, redelijke melk, het Woord Gods.

De eerste brief van Petrus herinnert ons aan het vele lijden van dezen tijd. In hoofdstuk 1 het lijden van de zijde Gods; in hoofdstuk 2 het lijden door de ongerechtigheid der menschen; in hoofdstuk 3 het lijden om der gerechtigheid wil; in hoofdstuk 4 het lijden om Christus' wil; in hoofdstuk 5 het lijden door het woeden van Satan. 't Is één lijden, dat men ziet, en te midden van dit alles draagt ons de Heere Jezus als Hoogepriester op Zijn schouders, drukt Hij ons aan Zijn hart als pasgeboren kinderkens. Hij voelt met ons mede. Hij lijdt met ons mede. En dit alles zóó volkomen, alsof Hij alles Zelf leed. Gelijk een moeder de smarten van haar kindje voelt, zóó voelt Hij alles met ons mede. Hij bidt voor ons. En dit alles doet Hij *tot aan het einde*. (Johannes 13 : 1; Mattheüs 28 : 20.) Op ons-zelf ziende vreezen wij, maar ziende op Jezus, die de Apostel en Hoogepriester onzer belijdenis is, geven wij Hem onze beide handen. En dan hindert het niet, of de Tent blijft of weggaat, want die broeders hebben ook zelf nog als „pasgeboren kinderkens” begerig te zijn naar de melk van het Woord; ook zij moeten er dagelijks door gevoed en gesterkt worden. Zij kunnen u niet bewaren. Maar Hij, die alle macht heeft in hemel en op aarde, is met ons, alle dagen, tot aan het einde!”

DE VOORSPRAAK

„**M**IJNHEER, ZOUDT U ZOO GOED WILLEN zijn, onze moeder te bezoeken? Ze is al zeven jaar ziek en kan niet in de Tent komen.”

„Zeker jongens, zegt maar, dat we komen, en geeft ons het adres.”

„Wel, mevrouw, u hebt ons laten vragen of wij u wilden bezoeken.”

„Ja mijnheer, vindt u het niet vreemd, dat ik u daartoe heb uitgenoodigd? Wij zijn Katholiek, en mogen eigenlijk de Tent niet bezoeken, maar mijn jongens zijn zóó vol van hetgeen ze daar gehoord hebben, vooral over den Persoon van Jezus, dat ik besloot u te vragen om hier te komen. Zij bidden elken avond voor u, mijnheer, en voor de Tent, of God die toch wil bewaren. En zij hebben mij verteld, dat u in de Tent hebt gezegd, dat ze zóó maar tot God mogen bidden, en geen tusschenpersonen of voorspraak noodig hebben, dan Jezus alleen. Zou dat nu werkelijk waar zijn, mijnheer?”

„Mevrouw, alleen de Bijbel, Gods Woord, kan u daarop het rechte antwoord geven, maar ik meen, dat u, als Roomsche, den Bijbel niet moogt lezen.”

„Dan is u verkeerd ingelicht, want ik bezit een Roomsche-Katholiek Nieuw-Testament, en ik lees er dagelijks in. Maar ik moet u eerlijk zeggen, dat het mij

opgevallen is, dat ik nog nergens iets erin gelezen heb over bijzondere menschen, over heiligen, die onze voorspraak zouden zijn of moeten zijn bij God. Slechts één keer las ik over een voorspraak in 1 Joh. 2 : 1 en 2. Maar daar wordt de Heere Jezus genoemd."

„Geloof u het Woord van God, mevrouw?"

„Ja zeker, dat alleen is de waarheid. Doch ik geloof ook in de alleen-zaligmakende kerk en in de voorbeding der heiligen."

„Goed mevrouw, over dit laatste zullen wij nu niet spreken. Laat ons eens ernstig nagaan, wat Gods Woord ons leert. En dan vinden wij, dat de Heere Jezus, de Zoon van God, die mensch werd om zondaren te kunnen redden, nooit de hulp van Zijn moeder of van Zijn discipelen heeft ingeroepen om menschen te helpen. De melaatsche riep tot Jezus, Hij riep niet tot de moeder van Jezus; ook niet tot Petrus of Johannes. (Mark. 1 : 40.) Hij viel voor Jezus op de knieën, en bad Hem, Hem alleen. En hij is heerlijk, wonderbaar geholpen. De moordenaar aan het kruis riep eveneens alleen tot Jezus, en is behouden geworden. (Luk. 23 : 42.) De Heere Jezus heeft niemand noodig, om ons te redden en te helpen. Hij alleen is onze Heiland, de Middelaar tusschen God en menschen. (1 Tim. 2 : 5.) Hij alleen is Hoogepriester bij God voor Zijn volk, en Voorspraak bij den Vader voor Zijn kinderen. Maar bedenkt u het wel: Hij is alleen een Voorspraak voor Gods kinderen. Is u een kind van God, mevrouw?"

„Ik geloof vast, mijnheer, dat de Heere Jezus ook voor mij stierf aan het kruis op Golgotha. En verder hoop ik, dat de kerk en de heiligen mij zullen helpen. Maar om nu te zeggen, dat ik een kind van God ben, neen, dat

durf ik niet. Het moet wel heerlijk zijn, om dat te kunnen zeggen, en in waarheid erbij te leven!"

„Zoudt gij u niet geheel aan den Heere Jezus durven toevertrouwen, mevrouw? Aan Hem, die u toch zóó liefhad, dat Hij voor u stierf?"

„Ja, mijnheer, maar ik zie nog zooveel zonden in mij; ik ben van nature geheel onrein."

„Zeker, maar toch zegt God, dat, als wij ons toevertrouwen met onze zonde en schuld aan den Heere Jezus, wij dan gemeenschap hebben met den Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. (1 Joh. 1 : 3b.) En o, dan wordt onze blijdschap zoo groot. En het feit, dat God licht is, en geen duisternis in Hem is, verontrust ons niet, want wij zijn met onze zonden in het licht gekomen, en wandelen in het licht, en het bloed van Jezus Christus reinigt ons van alle zonde.

Maar nu leert 1 Joh. 1 : 8 ons, dat wij niet moeten zeggen, dat wij geen zonde hebben, want dan zouden wij onszelf misleiden. — En als wij dan, omdat de zonde nog in ons woont, na onze bekeering toch nog zondigen, hoe dan? Wel dan hebben wij een Voorspraak bij den *Vader*. Met *God* is alles in orde. We zijn Gods kinderen geworden. Eenmaal kinderen, zijn wij dit voor altijd. Maar de gemeenschap met den *Vader* kan worden verstoord. Daarom moeten we Hem dan belijden, als we iets verkeerd deden. En onze Voorspraak bidt voor ons. Wie is die Voorspraak? Maria of Petrus? Neen, Jezus Christus, de Rechtvaardige. De duivel klaagt ons dag en nacht aan. (Openb. 12 : 10.) Maar de Heere Jezus, onze Voorspraak, pleit dag en nacht voor ons."

„O, hoe heerlijk, mijnheer! Hoe rustig kunnen wij dan zijn! God heeft aan alles gedacht en Jezus is alles voor

ons, ook onze Voorspraak! Mijnheer, ik had u eigenlijk laten roepen, om u te vragen, of u hier in de buurt een zieke vrouw wilde bezoeken, die bang is om te sterven, doch eigenlijk was ik zelf inwendig óók bang om heen te gaan. Maar nu wil ik mij toevertrouwen, in leven en in sterven, aan dien geliefden Heiland, die àlles voor mij is, ook mijn Voorspraak."

„Mevrouw, mag ik nu het adres van die zieke vrouw?"

„Ja mijnheer, maar ik ben zoo bang, dat haar man thuis is, en dan vrees ik, dat hij boos zal worden, want hij is communist, en wil niet, dat een geestelijke of predikant zijn vrouw bezoekt. Als hij thuis is, gooit hij u vast de deur uit. Gaat u toch? Ik zal voor u bidden."

EEN COMMUNIST

„KUNT U MIJ OOK ZEGGEN, WAAR N. woont?”

„Mijnheer, daar komt hij juist aan.”

„Moet je mij hebben?” zei de aangesprokene.

„Ja. Is u N.? Ik heb gehoord, dat uw vrouw zoo ziek is; mag ik haar even bezoeken?”

„Ben je soms dokter D.?”

„Neen, dat ben ik niet.”

„Ben je dan soms zoo'n geestelijke kwakzalver?”

„Misschien wel. Of nog minder. Ik kom van de Tent-zending: „De Blijde Boodschap.” ”

„O, daar heb ik van gehoord. Nu, dan zal ik je maar toestaan, om mijn vrouw te bezoeken. Ik heb anders nog nooit een zwartrok toegelaten.”

„Is u al in de Tent geweest?”

„Man, wat denk je wel, dat een communist naar zulken onzin gaat luisteren? Hier zijn we er. Misschien kun je wel een woordje kwijt aan mijn vrouw!”

En meteen duwde hij mij de deur binnen, en stond ik voor zijn vrouw, die in een ijzeren ledikant vlak bij de deur lag. Bleek en uitgeteerd zag ze mij met verwonderde oogen aan. Doch toen ik haar het doel van mijn komst vertelde, kwam er een glans van vreugde op haar gelaat. Haar dagen waren geteld. Zij was onrustig, want zij had geen vrede met God. Zij was bezig met haar zonden.

Gods Geest had reeds gearbeid aan haar hart, en haar in Gods licht gesteld. Zij was bang om te sterven.

Hoe luisterde zij naar de Blijde Boodschap van Gods genade! Hoe dronk zij de woorden Gods in! Nooit zal ik dat gezicht vergeten, toen ze met blijdschap in haar stem zeide: „Dus is Jezus, Gods Zoon, ook voor mij gestorven?” We konden haar de verzekering geven, dat alles voor haar volbracht was, omdat Christus voor zondaren stierf, en zij met schuldgevoel oprecht beleed, een arme zondares te zijn. „Maar dan heeft Hij al mijn zonden gedragen op het kruis!” riep zij uit. „Geen oordeel meer voor mij, maar eeuwige heerlijkheid! Ik zal weldra bij Hem zijn! Wie weet hoe spoedig! O mijnheer, laat ons toch Hem danken, Hem prijzen!”

Terwijl dit gesprek plaats vond, zaten de communist en zijn schoondochter vlak achter ons, en toen wij ons tot God wendden in gebed en aanbidding, hoorden wij achter ons luid snikken. Toen wij „Amen” zeiden, vatte de communist met zijn beide handen mijn hand, en sprak: „Mijnheer, dat is het, wat wij noodig hebben!”

Ik mocht toen ook hem van Jezus spreken en hem zeggen: „Hij kan en wil ook u gelukkig maken. Hij wil ook uw Heiland, uw Vriend zijn. Denkt ge nu nóg, dat dit alles onzin is?”

„Neen mijnheer, ik zal het nooit meer zeggen. Veeleer is het communisme onzin. Wat heeft het mij gegeven? Een verbitterd en ontevreden hart. En voor de eeuwigheid kan het mij zeer zéker niet helpen!”

Hoe machtig is toch het Woord des Heeren, om zulk een ruw en hardvochtig mensch in zoo korten tijd tot andere gedachten te brengen!

EEN SOCIALIST

„ZALIGMAKERS!” SCHREEUWDE HIJ, ZIJN
hoofd door een opening van het doek gestoken.

„Als je mij maar met rust laat, hoor; het laat mij
allemaal koud!”

„Wel man, dat is een merkwaardige koude, om ons dat
alles te komen vertellen! Láát het u wel zoo koud, als
u het ons komt zeggen? Waarom ging u de Tent dan
niet voorbij? Niemand riep u toch? Zoudt u vanavond
niet eens komen luisteren?”

„Ik? Ik zal wel wijzer zijn! Ik moet van dit alles niets
hebben, mijnheer.”

„Ik zou u raden: Kom vanavond eens luisteren.”

„Ik kom niet.”

„U moet komen vanavond.”

„Mijnheer, dat is brutaal.”

„Niet zoo brutaal als u zoeven was. Als die dingen u
zoo koud lieten, hadt u rustig door moeten gaan.”

„Nu, ik zeg u, dat ik geen voet in de Tent zal zetten;
ik kom niet!”

„U komt vanavond in de Tent luisteren.”

„Maar mijnheer, wat matigt ge u toch aan? Wilt u mij
soms bevelen?”

„U komt hedenavond om acht uur in de Tent en u luistert
naar hetgeen God u te zeggen heeft. Goedendag vriend
— tot vanavond!”

Verbijsterd stond de man mij aan te zien, nam zijn pet af, en groetende verwijderde hij zich.

Even over acht, toen de samenkomst reeds was begonnen, kwam onze vriend binnen met een grooten hond.

Onverschillig zette hij zich op een der achterste banken neer en beduidde zijn hond, om naast hem te komen zitten.

In zeer onverschillige houding luisterde hij, en ging aan het einde, zonder een woord te zeggen, heen.

Maar hij kwam voortaan elken avond! Steeds zorgde hij echter, dat wij hem niet konden aanspreken.

Den derden avond bracht hij zijn vrouw mede. Deze kwam tot bekeering en geloof in den Heere Jezus, en vertelde ons, dat haar man in opstand was gekomen, doordat hun oudste dochttertje was gestorven, de lieveling van vader, en dat hij daarom nu zoo verkeerd was en van God niets wilde weten.

Nog éénmaal hebben wij hem op Gods groote liefde mogen wijzen, doch het hielp alles niets: hij bleef zich verharden, en wilde niet luisteren, hoewel hij nochtans onder het gehoor van het Evangelie kwam.

Eenige weken later vond men hem dronken aan den weg liggen. Hij had zich aan den drank overgegeven inplaats van aan den Heere Jezus!

Moge de Heere God Zich zijner nog ontfermen!

ZWART EN ROOD

„**W**ILT U DAARHEEN MET UW TENT?
Mijnheer, u is uw leven niet zeker! De rooien
zijn daar zóó fanatiek, dat ze zeker uw heele
Tent zullen stuksnijden. Er is daar een voortdurende
strijd tusschen Rood en Zwart. Of u een terrein zult
vinden voor uw Tent? Er is maar één goed stuk land,
en dat behoort aan één van de rooien. U krijgt het niet
want 't vorig jaar hebben ze ook geweigerd, en toen
heeft ouderling N. een stuk land gegeven. Vraag het
hèm; misschien dat hij u helpt.”

Doch ouderling N. had bezwaar. Zijn land werd zoo
vertrapt. En toen wij aanboden, om alles te vergoeden,
beweerde hij, er eigenlijk tegen te zijn, dat zoo'n Tent
daar kwam.

Wij maakten hem opmerkzaam, dat hij nu al de tweede
was, die dit werk tegenstond. Hij vroeg toen, wie er dan
evenzoo over dacht als hij; waarop wij hem antwoord-
den, dat Satan ons overal tegenwerkte en hinderpalen
op den weg wierp.

„Nu ja, zóó wilde hij niet tegenwerken; maar hij vond,
dat er genoeg Evangelie werd gebracht in zijn woon-
plaats, en dat zoo'n Tent overbodig was.”

Er restte ons nu alleen nog het stuk land van den socia-
list, en wel van den voorman der socialisten.

„O,” zeide onze ouderling, „daar behoeft u het in 't geheel niet te beproeven. Hij geeft het u zeker niet voor dit doel. 't Is hier een voortdurende strijd tusschen Zwart en Rood.”

„Wel vriend, wij hebben één ding voor: wij zijn niet rood, maar wij zijn ook niet zwart.”

„Wat? Behoort u dan nergens toe? Geen politieke richting? Op wien stemt u dan? U moet toch naar de stembus?”

„Zeer zeker, de wet gebiedt dit, en wij willen gaarne gehoorzamen. Maar wij ijveren voor niet ééne partij. Wij zijn vreemdelingen hier beneden en behooren hier niet thuis. Ons burgerrecht is in den hemel.”

Bevreesd voor een minder goede ontvangst, begaven wij ons naar het adres van den socialist. Buitengewoon vriendelijk werden wij evenwel ontvangen, en na het doel van onze komst uiteengezet te hebben, zeide hij: „Dus u spreekt in die Tent niet over politiek? Alleen maar over godsdienst?”

„Neen mijnheer, ook niet over godsdienst, zooals u dat bedoelt, alsof wij een zekeren godsdienst zouden propageeren. Wij spreken over een Persoon. Zooals u het hebt opgenomen voor een Saco en Van Zetti, de twee onschuldig veroordeelde Italianen uit Amerika, zoo nemen wij het op voor dien Eénen, die waarlijk onschuldig is veroordeeld in het jaar 33 te Jeruzalem, namelijk voor Jezus Christus, den Zoon van God.”

„Mijnheer, dan stel ik u mijn stuk land ter beschikking, en dát niet alleen, maar dan hoop ik ook zelf eens te komen luisteren; en indien ik bevind, dat uw mededeeling waarheid is, en u de politiek laat rusten, zal ik al mijn vrienden opwekken, uw Tent te bezoeken.”

Onze socialist, die hoofdonderwijzer was, noodigde later zelfs zijn schoolkinderen uit, om toch vooral de kindersamenkomsten te bezoeken, en in onze laatste- of afscheidssamenkomst waren er meer dan tweeduizend menschen!

Toen wij onzen vriend vroegen, waarom hij ons zoo maar zijn land afstond, terwijl hij het toch anderen geweigerd had, zeide hij: „Mijnheer, ze zijn toch soms zoo hatelijk, en daarom kon ik er niet toe komen, hen terwille te zijn, maar ik verzeker u: ik heb er spijt van, want het was niet broederlijk.”

Het is wel heerlijk, telkens weer te ondervinden, hoe God de harten weet te neigen. Hij geeft open deuren, Hij opent ook gewetens en harten. — Geve Hij maar genade, om telkens weer alles alléén van Hem te verwachten!

Nooit kan 't geloof te veel verwachten,
Des Heilands woorden zijn gewis.
't Faalt aardschen vrienden vaak aan krachten,
Maar nooit een Vriend als Jezus is.

HET PERFECTIONISME

„**W**EL JUFFROUW, HET HEEFT ONS verheugd, dat wij u gisterenavond in de Tent zagen.”

„O, mijnheer, als ik alles geweten had, was ik niet gekomen. Ik ben weer diep ongelukkig. Eenigen tijd geleden was ik ook zoo ongelukkig, en ten einde raad. Ik zag al mijn zonden en verkeerdheden, en wist niet wat ik moest beginnen. Toen kwam de predikant mij bezoeken en sprak met mij en wees mij den weg om weer gelukkig te worden. En nu heb ik al dien tijd mijn best gedaan om de zonde te bestrijden. Ik was nog wel niet zoo ver gevorderd als onze leeraar, maar er kwam toch rust in mijn gemoed. Ik weet, dat ik nog vele zonden heb te overwinnen. Maar dominee zei, dat hij nog slechts *twee zonden* had te overwinnen, en dat hij dan de volkomenheid bereikt had. Zoover had ik het nog wel niet gebracht, maar ik was vast besloten, den strijd niet op te geven. Doch nu hoorde ik gisterenavond, dat de mensch *onverbeterlijk* slecht is, een slaaf van de zonde, vleeschelijk verkocht onder een wet, die hem niet toelaat eenig goed te verrichten. Als hij het goede wil, dan doet hij juist het kwade. (Rom. 7.) Eigenlijk moet ik toestemmen, dat dit de waarheid is, althans bij mij. En nu weet ik niet meer, wat ik moet beginnen. Hoe zal ik ooit gelukkig worden?”

„Juffrouw, wij hebben een blijde boodschap voor u. God Zelf wil Zich over u erbarmen. Luister naar Zijn Woord; dát is de Waarheid. Wij komen u niet *onze meening* mededeelen, maar alleen Gods *gedachten*. Laat ons tezamen Rom. 7 eens lezen. In de voorgaande hoofdstukken wordt gesproken over zonden en zonde. Het verkeerde, wat wij doen, noemt God zonden, en onze booze natuur, waaruit de zonden voortkomen, heet zonde. Zie, die pereboom, die u daar vóór uw huis hebt staan, is een mooi beeld voor ons. De boom zelf kunt u vergelijken met de zonde, en de peren, die er aan groeien, met de zonden. Als u nu straks alle peren van uw boom afplukt, zoodat er niet één meer overblijft, is dan die boom veranderd? Neen, nietwaar? In het volgende jaar zult u zien, dat er weer peren aangroeien, en geen kersen of andere vruchten. Welnu, zoo is het ook met u en mij. U en ik kunnen probeeren te strijden tegen de zonde, en misschien voor het oog velerlei kwaad overwinnen, — de twee laatste peren (zonden) afplukken! — maar de boom *blijft dezelfde*. Onze oude natuur is onverbeterlijk slecht, juffrouw. Wij kunnen ons-zelf niet veranderen of verbeteren. Er moet een ander komen, die ons helpen *wil* en *kan*. Wij moeten ons geheel aan den Redder overgeven, die het verzoeningswerk voor ons volbracht, en het aan Hem overlaten, hoe hij ons helpen wil, en Zijn werk *in* ons volbrengen. Die Redder is Jezus Christus.

„In Rom. 7 : 18 lezen wij, dat er *geen goed* in ons woont; dus alleen kwaad. In vers 20 lezen wij, dat *de zonde* in ons woont. In vers 23, dat er een wet in onze leden is, die ons tot gevangenen maakt van *de wet der zonde*. **Ik** moet — als straf der zonde — dus zondigen, of ik

wil of niet. O, hoe vreeselijk! Maar dan ben ik verloren! Ik kan mijzelf niet helpen! Daarom lezen wij dan ook in vers 24: „Ik ellendig mensch, wie zal mij verlossen — of redden — uit het lichaam dezès doods?” Wij zien dus uit naar een ander, omdat wij onszelf niet kunnen helpen. En nu valt onmiddellijk ons oog — het oog des geloofs — op den Heere Jezus, en wij roepen uit: „Ik dank God door Jezus Christus, onzen Heere!” (Vers 25.) Jezus Christus alléén kan ons verlossen. Als ik een levendgemaakte ziel ben, heeft Hij mijn vele zonden gedragen in Zijn lichaam op het hout. Ik ben dan *met Hem* gestorven, en als een geheel nieuwe mensch *met Hem* uit het graf opgestaan. Hij heeft voor mij overwonnen; alle zonden zijn voorgoed verdwenen. Er zijn er geen *twee* overgebleven, zelfs *niet één*. Dat maakt mij nu gelukkig; dat geeft mij vrede; dat doet mij juichen. — Zie, dit is de blijde boodschap, die wij in de Tent verkondigen; dit is het groote heil, dat God aan allen laat aanbieden, en dat een ieder ontvangt, die zich bekeert en in Hem geloof.

„O, mijnheer, zóó heb ik het nooit gehoord. Dat is alles nieuw voor mij. En toch is het de waarheid naar Gods Woord. Ik kom vanavond weer in de Tent, hoewel ik vast besloten was er geen voet meer in te zetten.”

Elken avond zagen wij haar op hetzelfde plaatsje in de Tent. En toen wij afscheid namen, vertelde zij ons, dat zij vollen vrede had gevonden. Zij had nu ook leeren verstaan, dat wij volmaakt zijn in Jezus Christus door hetgeen Hij voor ons deed, en dat zij nu in Zijn kracht, *in de kracht van den Heiligen Geest*, zich voor de zonde dood moest houden en Gode leven.

Als iemand door het ijs zakt en al zijn best doet, zichzelf uit zijn hopeloozen toestand te bevrijden, en hij ziet, dat het ijs, waarvan hij nog heil verwacht, door het te grijpen, telkens afbreekt, blijft hem niets anders over, dan om hulp te roepen, en, als hem dan de reddende hand wordt toegestoken, deze aan te grijpen. Is hij gered, dan kan hij zich vrij bewegen en zich dankbaar betoonen. Jezus Christus moet ons redden uit onzen *verloren* toestand. *We gaan* niet alleen verloren, *we zijn* het. Maar als we door Hem gered zijn, stelt Hij ons in staat, om te leven tot *Zijn eer*. Door *in Hem te blijven*, brengen wij dan vruchten voort. Niet door zonden te bestrijden worden we behouden. Maar als we door den strijd, die Christus streed, ons gered weten, laten we, door Hem daartoe in staat gesteld, door de kracht, die we uit Hem putten, de zonde, en doen we wat Gode welbehaaglijk is.

KINDERSAMENKOMST

„**J**ONGEN, WAT MOET ERVAN JOU TERECHT komen? Moet je nu altijd ondeugend zijn? De vorige samenkomst heb je getracht te verstoren, en zul je nu wéér beginnen. Doede, ik zal je twee dingen voorstellen, waaruit je één mag kiezen: 1e. direkt de Tent verlaten en naar huis gaan, of 2e. rustig luisteren en mij straks alles nauwkeurig vertellen, wat er gesproken is, waarvoor je dan een mooi boek van mij krijgt. Zeg dus gauw, wat je kiest, want wij gaan beginnen.”

„Het laatste, mijnheer.”

En Doede zat voorbeeldig stil en luisterde en kon later bijna woordelijk vertellen, wat hij gehoord had, en had zijn boek verdiend.

Twee dagen later, toen allen de Tent en het terrein reeds lang verlaten hadden, zwierf Doede nog om de Tent.

De Tentwacht, die hem naar huis wilde sturen, bracht de boodschap, dat Doede niet naar huis wilde gaan, alvorens hij één onzer had gesproken.

Wij lieten hem binnenkomen, en toen vertelde hij ons onder tranen, dat hij zoo slecht was, en vroeg hij of wij het hem wilden vergeven, dat hij het ons zoo moeilijk had gemaakt. „De Heere Jezus,” zeide hij, „heeft mij ook vergeven; ik heb Hem mijn zonden beleden en geloof nu zeker, dat Hij ook voor mij stierf op het kruis.”

Hoe bleek Doede veranderd! Hoe heeft hij ons geholpen!

Hij was 14 jaar en flink gebouwd. Het was als wilde hij weer goedmaken, wat hij bedorven had. Nog gedenk ik aan zijn tranen, toen wij afscheid moesten nemen.
„Boven, Doede, zien wij elkander weer bij Jezus. Blijf met een voornemen des harten dicht bij Hem.”

„Ik ben gisterenavond met al mijn zonden naar den Heere Jezus gegaan, mijnheer, en ik weet nu zeker, dat Hij ze mij alle vergeven heeft,” zeide op een morgen een meisje van ongeveer 8 jaar tot één onzer.

„Wel Rina, wat zeg je, kind; is dat waar? Weet je dat wel zeker?”

„Maar mijnheer, u hebt toch gisteren zelf gezegd, dat het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonde?”

„Ja, ja Rina, dat is waar; maar geloof je dat?”

„Ja mijnheer; ziet u eens, daar hangt de tekst!”

En zij wees op één der schilden, die de Tent versieren.

„Mijnheer, dat is nu *mijn* tekst!”

Rina was een dochttertje uit een socialistisch gezin; de moeder begreep haar kind niet meer. Zij sprak dit uit, toen één onzer haar bezocht.

„Wat er met Rina gebeurd is, weet ik niet, zij buigt haar knietjes en bidt tot den Heere Jezus, en vraagt zelfs, of Hij vader en moeder ook bekeeren wil. Wij hebben dat kind toch nooit zoo iets geleerd. Vader maakt er zich zelfs boos om.”

„Juffrouw, ik kan u wel vertellen, wat er met Rina gebeurd is: zij is bekeerd geworden, en is nu een schaapje van den Heere Jezus, den Goeden Herder. En zoo moeten u en uw man eveneens bekeerd worden, u moet worden als een kindje, als uw kleine Rina.”

GODS WOORD

„**D**E BIJBEL GODS WOORD? — NEEN mijnheer, dat kan ik niet gelooven. Er zijn zeker wel woorden Gods *in* den Bijbel, maar de heele Bijbel is niet Gods Woord! Ik vind wel veel schoons in den Bijbel, vooral de woorden van Jezus, die zijn bijzonder mooi. Maar het Oude Testament niet. En dan die boeken van Mozes! Neen mijnheer, dat kan ik niet gelooven, dat dit Gods Woord zou zijn. Maar de woorden van Jezus die zijn mooi. Het mooiste wat Hij gezegd heeft, vind ik wel het woord: „Gij zult den Heere uwen God liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand;” en dat andere: „Gij zult uwen naaste liefhebben als u zelve.” Die woorden zijn zoo hoog, zoo verheven.”

„Maar mijnheer, neemt u mij nu niet kwalijk: wat u de mooiste woorden van Jezus noemt, zijn geen woorden van Hem Zelf. Wel heeft Hij deze woorden uitgesproken, doch ze aangehaald uit de boeken van Mozes. Vergelijkt u maar Mattheüs 22 : 37-39 met Deuteronomium 6 : 5 en Levitikus 19 : 18. Mozes heeft ze gesproken en opgeteekend, en de Heere Jezus heeft die woorden erkend als van God, zooals de Heere Jezus altijd de Heilige Schriften als Gods Woord erkende en als gezaghebbend gebruikte.”

„Ja, ik zal het u maar vertellen. Ik ben vroeger Ortho-

dox-Hervormd opgevoed, maar later heb ik alles, wat ik in mijn jeugd gehoord heb, losgelaten en overboord gegooid."

„Arme vriend! En nu hebt gij geen houvast meer, en wilt gij eigenlijk uw geweten tot zwijgen brengen door Gods Woord weg te redeneeren; dat Woord, dat u blijkbaar nog niet heeft losgelaten!"

Woord, waarop wij bouwen,
Woord, dat wij vertrouwen,
 Evangeliewoord!
Bergen mogen wijken,
Heuvelen bezwijken,
 Eeuwig blijft Gods Woord!
Dat ons, Heer! toch nimmermeer
Twijfel dezen troost ontroove!
 Sterk ons in 't geloove!

DE MATERIALIST

- **O**CH, LAAT ONS TOCH DEN BIJBEL laten rusten, mijnheer: h oe kan dat alles waar zijn? Neem b.v. het scheppingsverhaal. Dat is immers een verzinsel. Het is toch duidelijk, dat onze aarde vroeger een zon geweest is, een groote vuurmassa, die na millioen jaren is uitgedoofd en afgekoeld en z oo langzamerhand onze aarde geworden."

Juist wilde ik hierop antwoorden, toen hijzelf, schijnbaar onbevredigd, zeide: „Ja . . . maar dan zit je toch altijd nog met de vraag: het leven, waar is dat vandaan gekomen? Dat *blijft* toch altijd een probleem!"

„Zoo gaat het," was mijn antwoord, „als men Gods Woord een verzinsel noemt. Dan staat men voor  enkel problemen. En u voelt wel, dat u niets beters hebt gevonden. Hebt u ooit gehoord, dat uit een verkoolden massa asch en sintels plotseling levende planten, dieren en zelfs menschen te voorschijn kwamen?"

„Nee, dat is en blijft een onoplosbaar probleem."

„Ja vriend, voor u. Maar niet voor hen, die Gods Woord gelooven. Zij verstaan, zij weten, dat het Woord Gods de werelden heeft doen ontstaan. (Hebr. 11 : 3.) Verwerp het toch niet; laat het spreken tot uw hart en geweten; dan zult ook gij die Goddelijke macht ervan ervaren in uw eigen leven.

ANTI-MILITAIRISME

VLAK BIJ DEN INGANG VAN DE TENT deelden ze hun brochures uit. Met hun lectuur moesten wij het toch wel eens zijn, meenden zij. Vrede op aarde! Geen oorlog meer! De wapens neder! Dien avond vertelde een spreker in de Tent het volgende: „Ik had onlangs een ontmoeting met een zogenoamden Anti-Militairist. Deze sprak over de wreede en verschrikkelijke dingen, die men tegenwoordig uitvindt, om in een modernen oorlog menschen te vernielen en te dooden. Verder sprak hij over gift- en gasbommen, en liet mij enkele daarop betrekking hebbende plaatjes en courantenberichtjes zien. Tenslotte vroeg hij mij: „Mijnheer, wat denkt u van het Anti-Militairisme?“ Ik antwoordde hem: „Och vriend, wat zal ik u zeggen? Ik vrees, dat u boos zult worden, als ik mijn meening uitspreek.“

„Welneen, mijnheer; zegt u gerust uw meening.“

„Welnu dan: ik ben overtuigd, dat het meerendeel van de Anti-Militairisten niet meenen wat zij zeggen en voorstaan. Laten ze er maar eens goed over nadenken. Velen van hen, die thans roepen: „De wapens neer!“ en „Gij zult niet dooden!“ zullen juist de menschen zijn, die straks, als er revolutie zou komen, zouden beginnen met het neerschieten van overheidspersonen, en het neerslaan van allen, die hen in den weg staan. Er zijn

onder hen mannen, die nu reeds met een revolver in den zak loopen, om, als de tijd daar is, hun kans te kunnen waarnemen."

Mijn vriend moest toestemmen, dat er vele zulke menschen onder de Anti-Militairisten waren.

Ik verwees hem nog naar Rusland en zeide: „Zie, hoe het daar gegaan is!" Toen zeide hij: „Ja, als je eenmaal een staatsgreep gedaan hebt, *moet je wel, of je wil of niet*, want anders ga je er zelf onder." Deze heer bleek te zijn: Secretaris eener Anti-Militairistische Vereeniging, op weg om één hunner vergaderingen bij te wonen!

De wapens neder! Geen oorlog meer! Vrede op aarde! Gewis, wij zijn het volkomen eens, dat dit alles goed en begerlijk is. Wij wachten zelfs met vurig verlangen naar de heerlijke toekomst, als God Zelf dit alles tot stand zal brengen. Ps. 46 : 10 en vele andere Bijbelplaatsen verzekeren ons deze dingen. Doch nu heerscht de zonde nog, en zoolang die heerscht, zullen we blijven hooren van oorlogen en geruchten van oorlogen, hoe ons hart er ook om schreit en onze stem ertegen getuigt. Op Gods tijd echter zal alles veranderen. Jezus Christus, de Vredevorst, zal dit alles bewerken. Tot zoolang hebben wij ons te onderwerpen en te gehoorzamen aan de gestelde machten. (Rom. 13 : 1.)

DE ATHEIST

„**A**LZOO LIEF HEEFT GOD DE WERELD gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”

Duidelijk en met luide stem werd dit heerlijke Evangelie-woord uitgesproken op de markt, ten aanhoore van honderden. Voorgelezen eerst uit een Protestantsch Nieuw-Testament en daarna uit een Roomsch-Katholiek Nieuw-Testament. Om te doen zien, hoe beide gelijk-luidend zijn, wat den inhoud betreft. Geprezen werd Gods groote liefde. Opgemerkt werd, dat God niet alleen liefheeft, maar alzoo liefhad, dat Hij het beste wat Hij had, Zijn eeniggeboren Zoon, gegeven heeft voor arme zondaren.

„'t Zou mooi zijn, als het waar was,” riep iemand uit de menigte. „Maar eerst moet u bewijzen, dat er een God is! Er is geen God!” De laatste woorden riep hij met luide stem en voegde er aan toe: „Het laat mij alles koud, wat u daar hebt verteld!”

„Wel beste vriend, dat is zonderling, dat u ons dat hier komt zeggen! Ik was in uw plaats maar liever door-geloopt! Als er toch geen God is, waarom u dan druk gemaakt over Hem? Maar mag ik u zeggen, dat u tegen beter weten in deze lasterlijke woorden verkondigt? Uw geweten zegt u wel wat anders! U is onrustig en onge-

lukkig. U is in opstand tegen God. En daarom zoudt u wenschen, dat er geen God is, en wilt u uzelf en anderen wijsmaken, dat het zoo is. Wat u hier op klaarlichten dag in het openbaar hebt uitgesproken, durft u vannacht in het donker, in de eenzaamheid, niet uitspreken. Zegt u eens eerlijk: Zoudt u dat durven? Uw geweten zegt u in dit oogenblik, dat u het niet durft. Wat ik u bidden mag, keer dan tot uzelf in, luister naar de stem van uw geweten en naar de vriendelijke roepstem van God-Zelf. U kunt nooit behouden worden, als u blijft bij hetgeen u thans beweerd hebt, namelijk, dat er geen God is. Want die tot God komt, moet gelooven, *dat Hij is*, en dat *Hij een belooner is* dergenen, die Hem zoeken.”

„Mijnheer, ik moet bekennen, dat u gelijk hebt. Mijn geweten zegt mij iets anders. Maar ik wilde God lasteren. Alles loopt mij ook tegen. Daarom kon ik niet gelooven, dat er een God is, die mij liefheeft. Nooit is zóó tot mij gesproken, als u nu deedt. De godsdienst stond mij tegen. Ik zag zóóveel onwaars en onoprechts, dat ik tenslotte alles overboord heb geworpen, doch het *moet anders worden.*”

„God helpe u, mijn goede man.”

DE JOOD

„M IJNHEER, MOGEN WIJ OOK IN DE Tent?”

„Ja zeker, kinderen.”

„Maar mijnheer, wij zijn Jodenkinderen.”

„Wel, dan mogen jullie er zeker in. Mijn beste Vriend was een Jood. En zouden wij jullie dan buiten de Tent houden? Jullie komen maar zoo vaak als je wilt, en breng nog maar meer Joodsche kinderen mee. Wij vertellen jullie hier over Abraham, Izaäk en Jakob, van Jozef in Egypte, van Koning David. En ik zal jullie ook vertellen van mijn besten Vriend. Weet je wie dat is? Dat is jullie Messias. Deze heeft jullie o zoo lief. Vertel het maar aan vader en moeder, en zeg hun, dat ze óók mogen komen.”

„Nah meheer, wat is dat voor een circus?”

„Wel vriend, dat is geen circus. Wij spreken hier over de belofte der vaderen; over den Messias, die voor de zonden van het volk stierf aan het kruis op Golgotha. Hij stierf ook, opdat *gij* vergeving van zonden zoudt kunnen ontvangen.

„Dank u, meheer. Dat heb ik niet noodig. Wij hebben den Grooten Verzoendag pas gevierd. Mijn zonden zijn vergeven.”

„O, dat verandert, beste vriend. Ik wist niet, dat men

door het vieren van den Grooten Verzoendag voor eeuwig vergeving van zonden kon ontvangen. Ik meende, dat die vergeving maar één jaar geldig was."

„Nah, meheer, dan vieren wij het 't volgend jaar maar weer!"

„Ja, dat kunt u misschien doen, maar is u wel zoo zeker, dat uw zonden, al is het ook maar voor één jaar, vergeven zijn?"

„Nah, meheer, wat dacht u dan?"

„Ik meende, dat Aäron op den Grooten Verzoendag twee bokken moest nemen. Eén ervan moest hij slachten, en het bloed in het Heilige der heiligen brengen. En het volk kon alleen weten, dat hun zonden waren vergeven op grond van het bloed, als Aäron weer uit het Heilige der heiligen terugkwam."

„Ja meheer, dat is zoo."

„Welnu, mag ik u dan vragen, of u zulk een bloedig offer hebt gebracht?"

„Nee meheer."

„Nu, dat dacht ik wel, want u hebt zoo'n offer niet meer. Jehova zegt van uw volk, dat ze „vele dagen zullen blijven zitten zonder Koning, en zonder Vorst en zonder Offer." (Hosea 3 : 4.) Maar Hij voegt erbij: „Daarna zullen zich de kinderen Israëls bekeeren, en zoeken den Heere, hunnen God, en David hunnen Koning, en zij zullen vreezende komen tot den Heere, en tot Zijne goedheid in het laatste der dagen." (Vers 5.) Kunt u nu zonder offer vergeving van zonden ontvangen? Hoe viert u toch eigenlijk uw Grooten Verzoendag?"

„Nah meheer, wij doen *alsof* wij een offer hebben. Jehova weet wel, dat het niet anders kan, en daarom neemt Hij daar genoeg mee."

„U hebt een winkel, nietwaar?”
„Ja meheer, maar het gaat slecht. Er is niets te verdienen tegenwoordig.”
„Veronderstel u nu eens, dat ik straks bij u kom in uw winkel, en koop voor tien gulden.”
„Meheer, het zal me aangenaam zijn!”
„Ja, dat geloof ik. Maar of het u óók aangenaam zal zijn, als ik u behandel, zoals u Jehova behandelt, wat de betaling betreft, dat betwijfel ik.”
„Wat meent meheer?”
„Wel, als ik mijn beurs voor den dag haal en doe *alsof* ik tien gulden op uw toonbank neertelde, en dan zou heengaan met mijn koopwaar, wat zoudt u dan zeggen?”
„Nah, daar ziet meheer er niet naar uit!”
„Neen, maar u zoudt, denk ik, àls ik zoo deed, toch zeggen: „Geen geld, geen koopwaar!”
„Nah, wie zou dat niet zeggen?”
„Nu, mijn waarde vriend, zóó zegt Jehova: „Geen bloed, geen vergeving.” „Zonder bloedstorting geen vergeving.” — Uw Groote Verzoendag heeft dus voor God geen waarde zonder bloed. En uw zonden zijn derhalve niet verzoend. Indien gij u echter tot den Heere bekeert, zoals uw volk in het laatste der dagen zal doen, en indien u Zijn offer aanneemt, kunt u zeker zijn van de verzoening, van de vergeving van àl uw zonden!”

HET WARE GELOOF

„**U**ZEGT, DAT *HET GELOOF* DE HAND is, waardoor wij den vrede met God hebben aan te nemen. Maar hoe kan ik weten, of ik wel het ware geloof heb? Ik hoor soms spreken over een historisch geloof, over een tijdgeloof, over zaligmakend geloof, en over nog zooveel meer geloof. Wat is nu het ware geloof? Mijn geloof — als het geloof is — is daarbij zoo zwak.”

„Beste juffrouw, ge houdt u almaar bezig met uw geloof en niet met Christus, die onze Vrede is. Eerst hebt gij u beziggehouden met uw goede werken; u was toen ongelukkig en had geen vrede voor uw hart. Maar nu houdt gij u bezig met uw geloof, en het resultaat is hetzelfde.”

„Het is den zielevijand precies gelijk waarmede wij ons bezighouden, als wij maar niet met Christus Zelf vervuld zijn. Wanneer u dorst hebt, en ik bied u een beker water aan, is het dan uw hand, die uw dorst lescht, of het water? Al zou uw hand nog zoo zwak, zelfs bevend zijn, dan neemt ge daarmede toch den beker aan en het water lescht uw dorst. Houd u dus niet bezig met de hand, met het geloof, met de vraag of uw geloof echt is en hoe groot of klein het is, hoe sterk of zwak! Zie op Hem, die alles heeft volbracht, die den vrede met God heeft verworven voor vijandige zondaren. Als zij

maar hun schuld aan God belijden, en de verlossing, die in Christus is, dankbaar aannemen. Jezus Christus stierf aan het kruis, maar Hij is nu in de heerlijkheid. En daar is Hij „onze Vrede”. Dat wil zeggen: vrede voor allen, Joden en Heidenen, die in Hem gelooven. Hij zit aan Gods rechterhand als Degene, die vrede heeft gemaakt door het bloed Zijns kruises!
„De God nu der hoop vervulle u met alle blijdschap en vrede in het gelooven.” (Rom. 15 : 13.)

'k Heb geloofd en daarom zing ik,
Daarom zing ik van gena,
Van ontferming en verlossing
Door het bloed van Golgotha.
Daarom zing ik U, die stervend
Alles, alles hebt volbracht.
Lam Gods, dat de zonden wegneemt,
Lam van God, voor ons geslacht.

2

VREDE DOOR HET GELOOF

„**M**IJNHEER, IK HOOR HIER TELKENS IN de Tent spreken over „vrede met God“. Wat is dat eigenlijk, die vrede? Is het een zeker rustig, stil gevoel in het hart?”

„Nee, de vrede *geeft* wel een heerlijk, stil en rustig gevoel, maar dat *is* toch niet de vrede zelf.”

„Er zijn er, die zeggen, dat, als men dit heerlijk gevoel niet heeft, of niet steeds heeft, men dan in 't geheel niet zeggen kan, dat men behouden is. Er zijn er ook, die zeggen, dat, als men dezen vrede werkelijk bezit, men dan ook niet meer zou zondigen. Is dit alles waar?”

„Laat mij u ten eerste zeggen, dat de ware vrede, zoals ik reeds zeide, niet alleen een stil en rustig gevoel geeft, maar op zichzelf iets is, dat veel vaster en zekerder is dan gevoel. Het gevoel is heden zóó en morgen weer anders. Niet alzo de ware vrede. De ware vrede toch is een onomstootelijk verdrag, waarin de geloovige door het verzoeningswerk van Christus op het kruis van Golgotha is opgenomen en inbegrepen.

„Luister wat God zegt in Rom. 5 : 1: „*Wij dan gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben vrede met God, door onzen Heere Jezus Christus.*” Is dit slechts een gevoel? Zeer zeker niet; het is een gezegend standpunt, waarop de geloovige door den dood en de opstanding van Christus is geplaatst. De Apostel zegt niet: „Wij

dan gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben een gelukkig gevoel des harten." Dat zou ons niet kunnen helpen — ons gevoel is zoo veranderlijk als de wind. Maar de vrede met God is zoo vast als de troon van God-Zelf! „Verkondigende vrede door Jezus Christus." (Hand. 10 : 36.) Wil dat zooveel zeggen als: verkondigende een zeker gevoel in het hart? Immers neen. Het is de verkondiging van den vrede tusschen God en de menschen, gemaakt door Jezus Christus en gegrond op Zijn volbracht werk. Door het bloed Zijns kruises vrede gemaakt hebbende, is Hij nu Zelf onze Vrede in de tegenwoordigheid Gods. De vrede met God is dus een feit, en geen gevoel. Als er tusschen twee oorlogvoerende landen vrede gesloten wordt, heeft men niet alleen een heerlijk *gevoel*, dat nu de oorlog en gevolgen ervan een einde hebben genomen, maar het is een *gebeurtenis* op grond waarvan men zulk een blij gevoel kan hebben. Toen in Amerika de slavenhandel werd verboden, en voor alle slaven een vrijbrief werd gegeven, gaf dit aan de slaven niet alleen een *heerlijk gevoel*, maar was dit een *werkelijke gebeurtenis*. Nu geef ik u gaarne toe, dat dit een zwak menschelijk voorbeeld is, maar het stelt in ieder geval duidelijk het onderscheid voor tusschen toestand en gevoel, tusschen ervaring en een feit.

„Als mij derhalve gevraagd zou worden: „Hebt gij vrede?" zal ik toch niet in mijn hart zien, hoe mijn gevoel is, en in overeenstemming daarmee antwoorden. Neen, ik zal met alle vrijmoedigheid getuigen: „Gode zij dank, ik heb vrede, volkomen vrede; zóó volkomen als Christus den Vrede gemaakt heeft en God hem mij schenken kan. Ook kan niets mijn vrede storen, omdat God hem mij verzekerd heeft door Jezus Christus."

„Het is zonder twijfel verkeerd, wanneer ik in mijn hart twijfel koester, wanneer God gezegd heeft: „Vrede”, of vrees te hebben, wanneer Christus vrede gemaakt heeft; en het is nog verkeerder, te betwijfelen, of ik wel bekeerd ben, omdat ik mij niet zoo gelukkig gevoel als ik mij eigenlijk moest voelen. We geven daardoor Satan gelegenheid, een voordeel op ons te behalen!

„Trek ik ook mijn bestaan, mijn natuurlijk leven in twijfel, wanneer ik mij bij oogenblikken niet wel gevoel? Neen toch! Waarom zal ik dan mijn geestelijk bestaan, mijn leven in Christus, in twijfel trekken, wanneer ik mij niet zóó gelukkig gevoel, als ik wel zou wenschen? „En dan tenslotte wil ik nog iets zeggen, wat de inwonende zonde betreft. Wij moeten nooit denken, dat wij hier op aarde in een toestand zouden komen, dat wij absoluut niet meer zondigen: in gedachten, woorden of werken. In Rom. 7 : 18 zegt God-Zelf ons, wat de ondervinding is van een ziel, die wel bekeerd is, maar die nog geen vollen vrede smaakt. Deze ziel weet, dat *geen goed* in haar woont, ja nog meer: in vers 20 van datzelfde hoofdstuk zegt deze ziel, dat *de zonde* in haar woont, en in vers 23, dat er zelfs een wet in haar is, een natuurwet, zoodat zij van nature niet anders kan dan zondigen. Zoo'n ziel kan zichzelf niet meer helpen. Er moet een ander komen. „Wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?” luidde de vraag. „Zoodra de ziel uitroept: „Ik dank God door Jezus Christus, onzen Heere!” daalt volle vrede neder in het hart, waarvan hoofdstuk 8 op buitengewone wijze getuigt.”

„Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zoo

misleiden wij onszelven, en de waarheid is niet in ons.”

(1 Joh. 1 : 8.)

„Want het vleesch begeert tegen den Geest, en de Geest tegen het vleesch.” (Gal. 5 : 17.)

Deze strijd zal op aarde nooit ophouden. Het is een strijd in den geloovige, totdat het zalige oogenblik komt, dat hij het lichaam zijner vernedering zal afleggen. Als de inwonende zonde onzen vrede kon verstoren, zou geen enkel lid van de familie Gods dien *ooit* op aarde voor zijn hart kunnen genieten. Maar Gode zij dank, dat dit niet het geval is. Onze vrede rust niet op het zondige vleesch, maar op het volmaakte offer!

OUDE EN NIEUWE NATUUR

„**H**OE KAN IK TOCH WETEN, DAT IK wedergeboren ben? Indien men wedergeboren is, bezit men toch de Goddelijke natuur, en in mij openbaart zich telkens weer het booze.”

„Ik meende u reeds eer gezegd te hebben, — toen wij uitsluitend over de wedergeboorte spraken, — dat ik deze vraag met een wedervraag zou kunnen beantwoorden, n.l. of u mij kunt bewijzen, dat u werkelijk als mensch geboren zijt, m.a.w. een bewijs kunt leveren van uw natuurlijke geboorte. U zult zeggen: „dit is eenvoudig, want ik kan u zien en hooren, maar dit zou niet het geval zijn, indien ik nooit geboren was.”

„Welnu, zoo eenvoudig is het ook, wat de geestelijke geboorte aangaat. Vroeger wist ik een en ander uit Gods Woord, en kende de geheele geschiedenis van den Heere Jezus, doch ik hoorde niet Zijn stem, en ik had ook geen oog voor Hem en Zijn schoonheid. Het was voor mij een *moeten* om te luisteren, als er over Hem gesproken werd. En de geloovigen ontweek ik zooveel mogelijk.

„Op eenmaal echter is alles veranderd. Thans heb ik een oog voor Hem en Zijn schoonheid. Ik zie Hem nu als voor mij op aarde gekomen, voor mij gestorven en begraven, voor mij opgestaan en ten hemel gevaren. Ik hoor naar Zijn stem, en luister gaarne. En de geloovigen, die ik eerst ontweek, heb ik thans van harte lief, hetgeen,

zoals Johannes zegt in zijn eersten brief, een kenmerk is, dat wij uit den dood in het leven zijn overgegaan. „Door de wedergeboorte ontvangen wij een tweede natuur, en hebben dan, ook voortaan, een nieuwe en een oude natuur in ons. Wat de nieuwe natuur aangaat, heet het in 1 Joh. 3 : 9: „Hij doet de zonde niet, en hij kan niet zondigen.” In hoofdstuk 5 : 4: „Hij overwint de wereld.” In hoofdstuk 5 : 18: „De booze tast hem niet aan.”

„Tegenover dergelijke uitspraken der Schrift moet ik bekennen: 1e. dat ik wel zondigen kan, en helaas! ook wel zondig; 2e. dat ik, inplaats van de wereld te overwinnen, menigmaal door haar overwonnen word; 3e. dat de vijand reeds tallooze malen voordeel op mij behaald heeft en mij dus wèl aantast. Doch — dan ben ik bezig met mijn oude natuur, waarvan God zegt: „Het vleesch begeert tegen den Geest.” (Gal. 5 : 17.) — In Rom. 7 vinden wij deze beide naturen elk afzonderlijk duidelijk voorgesteld. In het laatste vers lezen wij: „Zoo dan, ikzelf dien wel met het gemoed (dat is het vernieuwde gemoed, of, zooals wij gezegd hebben, de nieuwe natuur) de wet Gods, maar met het vleesch (dat is de oude natuur) de wet der zonde.” En in vers 22 en 23: „Ik heb een vermaak in de wet Gods naar *den inwendigen mensch*; maar ik zie *een andere* wet in mijn leden, die strijd voert tegen de wet mijns gemoeds.”

„Wij hebben hier een boekentafel, want wij willen ook door geschriften de Waarheid Gods bekend maken. U kunt daarop een boekje vinden, getiteld: „De oude en nieuwe natuur, of de bezwaren van een pasbekeerde.” Dit boekje moet u zich aanschaffen. Het stelt op zeer

duidelijke en eenvoudige wijze deze Waarheid in het licht.

„Een mooi beeld wordt daarin aangehaald van een boerin, die een hen te broeden had gezet op een aantal eendeneieren en een aantal kippeneieren. Toen nu de kuikens voor den dag kwamen, had de hen natuurlijk voor twee verschillende soorten te zorgen. Het ging alles goed, totdat de jonge eenden water zagen, en zich daarin tot groote verbazing van de hen, gingen verlustigen, zoodat ze niet meer naar het roepen van de hen luisterden, die niet in staat was, ze weer op het droge te doen komen. Hier waren dus twee naturen met zeer verschillende begeerten en gewoonten. Niemand kan deze naturen ooit veranderen.

„De oude natuur is op het kruis geoordeeld. Daarmede hebben we dus afgedaan. Wil ze werken, dan moeten we, door de kracht des Geestes, haar wijzen op Golgotha, waar haar macht is teniet gedaan.”